

•Written by - வெங்கட் சாமிநாதன் •

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:31• - •Last Updated•

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:36•

டண்டனாக்கு இந்த கட்டம், இந்த சலசலப்பு பிடிக்கும். துர இரூந்து வடிகை பாரக்க. ஒரு கழந்தையின் உற்சாகம் அவர் முகத்தில் காணும். அவர் இதைப் பற்றியெல்லாம் பேசிக் கேட்க வேண்டுமானால், கிஷோரி அமோன்கர் கச்சேரி துவங்கக் காத் திருப்பது மாதிரி தான். கட்டம் சரே, அமையாக இருக்க வேண்டும். வந்து உட்கார்ந்தால் ஒரு பார்வை சுற்றுமுற்றும் ஒரு திரும்பு எழுந்து போகக் கட்டாது. ஒரு இரூமல், தும்மல் கட்டாது. பின் சூரூதி சரே வேண்டும். தம்பிராஸ் ரூதி மாத் திரம் இல்லை. மனத்தின், ஹாலின், சுற்றுச் சூழலின், சூரூதி கட்ட சூத் தமாக இருக்க வேண்டும். அப்பத் தான் கிஷோரிக்கு இங்கு பாடலாம் என்ற நிம்மதி பிறக்கும். பின் மெதுவாக ஒரு இழை சன்ன காரில் எழும். இதே மாதிரி இல்லை. கிட்டத்தட்ட இதே காத் திரூத் தல டண்டன் வாய் திறக்கவும் வேண்டும். ஏதும் அபஸ் வரம் யாரிடமிருந்தும் வராது என்ற நம்பிக்கை அவரிடம் துளிரக்க வேண்டும். பின் ஏதோ சொல்லியும் சொல்லாமலும் ஒரு இழை சன்னமாக வெளிப்படும். அது தான் அவரூம் சகயாத் திரிகர் தான் என்று நமக்குச் சொல்லும். இவரைப் போய் எங்கள் சபைச் சேக்ஷன் அதிகாரி பி.எஸ். எவின் முன்னிலையில் மணிக்கணக்காக உட்கார் வகைக்கும் கொடும்பையை என்ன சொல்வது? அதையும் டண்டன் அமையாக சகித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் கொடும்பையை என்ன சொல்வது?

அதனால் தானோ என்னவோ மாலை நேரங்களில் ஃபிலம் சொசைட்டி படம் பார்க்கச் செல்லும் நாட்களில், வழியில் காண்டீனிலோ அல்லது திரையரங்குகளிலோ கழியும் நேரம் அதை டண்டன் அதை மிகவும் விரும்புவார். அங்கு இன்னும் பல நண்பர்களைச் சந்திப்போம். எந்த ஒரு தினமும் சுவாரஸ்யம் பெறுவதும் நாங்கள் மிக ஆர்வத்தோடும் காத் திருப்பதும் மாலை 5.30 மணியிலிருந்து தொடங்கி காண்டீன், பின் திரையரங்கு பின் இரவூ 8.30 மணி வரை. அது தான் தில்லி வாழ்க்கைக்கு சோபிதம் தரும் கணங்கள். திரையரங்கு மகாராஷ்டிரா ரங்காயனாக இருந்தால், ஸ்கட்டரை ரங்காயனில் நிறுத்தி விட்டு ரோடகை கடந்து எதிரில் இருக்கும் ஒரு சிறிய கடையில் சோலே பட்டிரே. சாப்பிட்டே ஆக வேண்டும். அதாவே ஒரு சுவர்க்கம் தான். மிகச் சாதாரண, எல்லோரூம் எப்போதும் சாப்பிடும் பண்டம் தான். ஆனால் அந்தக் கடையில் கிடக்கும் சோலையூம் கட்ட ஊறுகாயும், எப்படித் தான் செய்வானுகளோ, மிகவும் ஈர்த்து இழுகும் சுவை. நாக்கைச் சப்புக கொட்டிக் கொண்டே இருக்கத் தோன்றும். க.நா.சுப்பிரமணியம் போகும் ஊர்களில் எங்கு என்ன சுவையாகக் கிடக்கும் என்று ஒரு சர்வசெய்து வகைத் திருப்பாராமே. அது போல எங்களுக்கு எந்தத் திரையரங்குக்குப் போனால் எங்கு எது சுவையாகக் கிடக்கும் என்று ஒரு தரேவூ உண்டு. ஸ்ரீ ராம் செண்டரா?, அப்படியானால் பங்காளி மார்க்கெட் எனப்பது மாதிரி.

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:31• - •Last Updated•

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:36•

என் நண்பர்கள் அனகேரடை டண்டனுக்குத் தெரியும். ஸொஸடை படங்களுக்கு வருவதால் அல்ல. மற்ற இடங்களில், நிகழும் நாடகங்கள், நாட்டிய நிகழ்ச்சிகள், பின் உலகத் திரைப்பட விழாக்கள். மாக்ஸ் ம்யூல் லர் பவனில் எது நடந்தாலும் அங்கும். தில்லி பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் ப் பரோசிரியராக இருந்து இப்போது புதுச்சேரியில் நாடக ஈடுபாடுகளில் ஆழ்ந்திருக்கும் டாக்டர் செ. ரவீந்திரன், புத்திரிகையாளர் ஆர். வங்கட ராமன், சூரேஷ் சூப்பிரமணியம், ஸ்ரீ தர், இப்பிபலர். தில்லியில் மண்டி ஹவுஸ் வட்டத்துக்குப் போய்விட்டால், எல்லா நாடக அரங்குகளும் ஓவிய சிற்ப கண்காட்சிகளும், இலக்கிய கட்டடங்களும் அங்குதான் சங்கமிக்க வேண்டும். அத்தனை பலவகைக் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்குமான நிறுவனங்களும் அரங்குகளும் அங்கு தான் குவிந்திருக்கின்றன. தில்லி வரும் உலக கலைஞர்கள் எவரையும் அங்கு ஏதோ ஒரு நிறுவனத்தின் புலவெளியில் அல்லது வரவிற்புக் கட்டடங்களில் காணலாம்.

1964 என்று வதைத்துக்கொள்ளலாமா?, அந்த வருடத்தின் ஒரு நாள் மாலையிலிருந்து 1989-ம் வருட பிப்ரவரி மாதம் ஒரு நாள் இரவு 8.30 வரை அனகே மாலகையில் நாங்கள் ஒன்றாக இருந்தோம். அதன் பின்னும் கட்ட. ஆனால் பின்னாட்களில் அரங்குகளில் சந்தித்துக்கொள்வதோடு சரி. நான் அவர் ஸ்கட்டரில் உட்காரமுடியாது. 1990 – ல் நான் செக்ரடேரியடேடில் தலமை அலுவலகத்துக்கு மாற்றப் பட்டதுவிட்டனே.

35 வருட காலம் மாலை நேரங்கள் எங்களையதாக இருந்தது. எல்லாவற்றையும் நாங்கள் பகிர்ந்து கொண்டோம். கலை நிகழ்வுகளையும் அதன் அனுபவத்தையும். கராச்சியில் ஏதோ ஒரு திருவிழை, தஞ்சை ஜில்லா உடையாளர் கிராமத்தின் ஒரு வீட்டிலும் பிறந்த இருவர் இப்பி 35 வருட காலம் ஒன்றிணைந்து ஒரே ரசனையை, ஒரே அனுபவத்தை வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்து கொள்பவர்களாக விதிக்கப்பட்டது ஆச்சரியம் தான்.

நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக வருடக் கணக்காக மாலை நேரங்களைக் கழிப்பதும் அதற்காக அலுவலகம் முடிந்ததும் ஓடுவதும் அலுவலகத்தில் மற்றவர்களுக்கு வேடிக் கையாக, சில சமயங்களில் நட்புரிமையில் கிண்டல் செய்வதற்கும் காரணமாகும். ஆனால் பி.எஸ். - க்கு அதைச் சகித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. ஏதும் சொல்லவும் முடியவில்லை. டண்டன் பி.எஸ்-க்கு அடுத்த படியில் இருக்கும் அதிகாரி. என்னையும் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. ஒரு சமயம் எனக்குக் கொடுக்கப்படும் வேலை நியாயமாகத் தரப்படும் ஒன்றாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. மறுத்தனே. கட்சி அஸ்திரமாக, “நான் செய்ய முடியாது. வேண்டுமானால் டரைக்டரிடமே புகார் செய்து கொள்ளலாம். இல்லையெனில்” இந்த ஆள் எனக்குத் தேவையில்லை என்று வறோ இடத்துக்கு என்ன மாற்றலாம்.” என்று கோபத்துடன் மறுத்தனே. “நான் எப்போது டரைக்டரிடம் சொல்வனே” என்று சொன்னனே? என்ற முன்கலேபதிலாக வந்தது. அதன் பிறகு என்ன எதற்கும் நச்சரிப்பதில்லை. ஆனால் அந்த சம்பவத்துக்காக என்ன மன்னிக்கவியில்லை. மித்தலும் டண்டனும் நான் பசியதைக் கேட்டு திகைத்துப் போனார்கள்.

ஸஃப்தர்ஜங், **AIIMS** ஹாஸ்பிடல்ஸ் இரண்டும் ஒரு ரோபின் இருபக்க முனையிலும் காவல் காப்பது போல் ரிங் ரோட் மலே, ஆக, எந்த ஹாஸ்பிடலுக்குப் போகலாம் என்று கட்டேட நண்பரிடம் "AIIMS-க்குப் போங்கள்," என்றனே. முன்னர் இரண்டு முறையிலும்

•Written by - வங்கீசு சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:31• - •Last Updated•

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:36•

மாலையில் ஓன் றாகச் சலெ வதோ மாறவில்லை. சகெ ரடரேயடே பபோனதும் தான் திரையரங்கில் மாத் திரமே சந் தித் துக் கொள் ளும் நிலை ஏறப் பட் டது. இப் பபோது திரையரங்கில் அல் லாத ஹாஸ்பிடலில் தினம் சந் தித் துக் கொண் டோம். அவருக் குத் தான் அலசைச் சல். அந் த ஓர் வரூட நீ பிப் பில் நான் கு தவணைகளில் 24 நாட் களில் அவர் என் னைச் சந் திக் காத தினங் கள் ஏதும் இரூந் திருக் கும் எனக் கு நினைவில் இல் லை. தினம் மாலை ஹாஸ்பிடலுக் கு வரூவார். என் நிலை அறிவார். புத் தகங் கள், பத் திரிகைகள் கொண் டு தரூவார். இரண் டு மணி நேரம் இரூந் து விட் டுப் பின் வீ ட் டுக் குச் சலெ வார். இரவில் எனக் கு உதவியாக அலுவலகத் திலிருந் து ஓர்வன் தினம் மாலை ஆறு ஏழ் மணிக் கு வந் து விட் டு மற் று நாள் காலை ஏழ் மணிக் குத் திரும் பி விடூவான். என் மனைவி தினமும் பகலில் வரூவாள். பஸ் ஸ்டாப் புக் கு கொஞ் ச திரம் நடக் க வணே டும். பின் இரண் டு பஸ் மாற வணே டும். சிரமம் தான். வணே டாம் என் றாலும் சாப் பாடூ கொண் டுவரூவாள். பின் ஓர் மணி நேரம் இரூந் து விட் டுத் திரும் பிவிடூவாள். டண் டன் மனைவி வரூவதபைப் பற் றிக் கடே பார். அவள் டண் டன் வந் து சனெ றதபைப் பற் றிக் கடே பாள்.

டண் டனுக் கு தன் னால் தான் நான் விபத் துக் குள் ளானதாக அவர் தன் னைத் தானே குற் றம் சாட் பிக் கொண் டு தனக் குள் புழங் கிக் கொண் பிருந் திருக் கிறார். அப் பி யில் லை, பபோ ஸ் ஸ்டேஷன் காம் பௌண் பிலிருந் து ரோடூக் கு வரூம் வரூம் வண் பி மெதுவாக அக் கம் பக் கம் பார் த் து ரோடில் சரோது வகேமாக ஓட் பிக் கொண் டு தப் பியதற் கு அவர் எப் பி பழி சும் ப்பார் என் று சொன் னாலும் அவர் சமாதானமடையவில் லை என் று எனக் குச் சொன் னார்கள்.

ஹாஸ்பிடலில் இல் லாத நாட் களில் டண் டன் வீ ட் டுக் கு வரூவார். மாலையில் ஏதும் வௌியில் சலெ லாத நாட் களில். மார்ச் 1990 என் று நினைவூ. அலுவலகம் சலெ ல ஆரம் பித் தனே. கொஞ் ச நாட் கள். க் ரட் சஸில். ஆனாலும் அலுவலக வண் பி காலையிலும் மாலையிலும் அலுவலகம் சலெ ல, திரும் பி வர கிடகைக் கும். நான் ஓய் வு பற் றது மடே 31,1991 -ல். அதற் கு ஆறு மாதம் முன் பதே நான் க் ரட் சஸ் இல் லாமல் நடக் கத் தொடங் கி விட் டனே. திரும் ப எனக் கு என் வழியில் சலெ ல சூதந் திரம் கிடதைத் தது. திரும் ப நானும் டண் டனும் கலை, திரை, நடன் அரங் குகளில் சந் தித் துக் கொள் ள ஆரம் பித் தோம்.

நான் ஓய் வு பற் ற பின் தில் லியின் வடமறே கதே உள் ள ஓர் புறநகர் பகுதிக்கு நான் வீ டு மாறினனே. ஓர் சில மாதங் களில் டண் டனும் ஓய் வு பதியத் தில் வாழ் பவரானார். டண் டனை முன் பபோல பபோது இடங் களில் தான் மாலை நேரங் களில் தான் சந் தித் துக் கொள் ள முபிந் தது. அதூவும் கொஞ் சம் கொஞ் சமாகக் குறைந் து வந் து கொண் பிருந் தது.

ஓர் நாள் டண் டனிமிருந் து எனக் கு தொலைபேசி வந் தது. தான் வழியில் ஏதோ ஓர் இடத் தில் ஸ்கூட் டரைப் பாட் ஃபார்ம் அருகில் ஓர்மாக நிறுத் தி நின்று கொண் பிருந் த

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:31• - •Last Updated•

••Sunday•, 14 •October•, 2012 19:36•

மாட டார கள் .

ராஜ் தான் நான் முன்னிருந்த ராமக்ரிஷ்ணபுரத் திலயே கோஞ்ச த்ரத்தில் இன்னொரு சகோதரில் இருந்தார். நான் போன போது அவர் எனக்காகக் காத்திருந்தார். அவர் ஸ்கூட்டரில் நானும் பில்லியனில். இப்போதுதான் ஸ்கூட்டர் பயம் விட்டிருந்தது. நிகம்போக் காட் ரொம்ப த்ரம். அங்கிருந்து யமுனை நதிக்கரையில் வசுதரம் வடக்கே. நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்ததும் அங்கிருந்து மித்தல் வந்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் நெருங்கியதும் “ஹோகயா சப்சு கதம் ஹோ கயா” என்றார். தகனம் முடிந்துவிட்டது” என்று சொன்னதும் பச்சு மச்சுற்று நின்றோம்.

35 – 40 வருட காலம் நீண்டு வாழ்ந்த ஒரு அன்னியோன்யம் அசை போடும் நினைவுகளாகவே ஆகிவிட்டது. அந்த முகம் அந்த மெல்லிய அன்பு கனிந்த குரல் இனி இல்லையென்றாகிவிட்டது. அத்தகைய ஒரு நண்பனுக்கு என் இறுதி மரியாதையைச் செலுத்த முடியவில்லை தான். ஆனால் மனத்திரையில் அவர் இறந்த சடலம் கட்சியாகப் பதியாமல் அவர் மெல்லிய புன்னகை கொண்ட முகமே பதிந்து இருப்பதில் ஒரு திருப்தி.

மித்தல் சொன்னார் “.நான் அப்பவே சொன்னேன். அவருடைய ஷேர், மச்சுவல் பண்டு சமீபிப்புகளுக்கெல்லாம் ஏதாவது ஒரு வழி செய்ய வேண்டும் என்று. ”செய்யலாம் செய்யலாம்” என்றே சொல்லிக் கடத்திவிட்டார் டண்டன். இப்போது அது எல்லாம் ஒருவருக்கும் இல்லையென்றாகிவிட்டது.” அது பணத்தைப் பற்றிய கவலை இல்லை. டண்டனுக்கான அவரது ஆதாரத்தம் அப்பி வளிப்பட்டுக்கிறது..

vswaminathan.venkat@gmail.com